

— Само единъ ли?—подби се той.

— Ей го!—зашушукаха селенитѣ.

Отъ къмъ общинската канцелария се зададе стражарь на бѣлъ конь.

Той биде посрѣщнатъ отъ Странджева прѣдъ Станевата кръчма. Стражарьтъ се забърка.

— Г-нь Странджевъ,—задѣвка той, Брайковъ пратилъ писаря си при управителя . . . Нощеска дойде и дума, тукъ имало бунтъ, убийства . . . те; каквото му дойде тамъ на умъ писалъ, зато, г-нь управителя ме прати, да ти кажа да дойдешъ въ града: щѣли да те убиятъ ужъ. Стражарьтъ се усмихваше виновно.

— Само туй ли?—разсмѣ се Странджевъ. — Тогасъ ти да кажешъ на управителя, че сж ме вече убили: пека той да плаче на чуждъ гробъ.

— Азъ ще си ида, г-нь Странджевъ,—отвърна стражарьтъ съ смирение. Чакай да си пийна една ракийка,—вие ще щийте ли, да ви почерня?

Личеше, дяволъ бѣше тоя стражарь. Странджевъ засука мустакъ и отговори:

— Пийвамъ.

Почерпиха се, стражарьтъ плати питиетата и прѣпусна къмъ града. Събраната тълпа селени се залѣ въ смѣхъ.

А слѣдъ малко сжщата тази тълпа, начело съ гайдарь и водена отъ агитаторитѣ, се запжти за училището.

По пжтя гърмѣха пищови, провикваха се—свадба! А когато изпълниха една отъ класнитѣ стаи на училището и насѣдаха по чиноветѣ, бѣха кротко усмихнати като дѣца. Странджевъ остана покрай масата. Селяни единъ по единъ прииждаха и вѣстѣха, че дюкянитѣ били пълни съ хора, и всички пияни.

— Ще се изпонапиятъ!—загрижи се Странджевъ и разпрати нѣколцина по кръчмитѣ да доведатъ хората.

— Хей, ще се сбиятъ на Банкова дюкянъ,—съобщи слѣдъ малко единъ;—събрали се купъ горно-махаленци, че като тракнали върху кмета.—

— Че тамъ ли е кметътъ?

— Тамъ е, съ първенцитѣ!

— Има ли нѣкой отъ по-първитѣ наши?

— Нѣма вече наши—ваши, селяни и туй то! — обясняваше досшлиятъ. Хората вирнаха глава, най-вече като чуха за стражара одевъ.

— Та ще се сбиятъ, казвашъ?

— Щжтъ, истина, учителю!

Странджевъ остави Драгоя съ бирника при селянитѣ, въ училището, взе съ себе си брагяга Добреви и отърча у